

PARAULA I VIDA

Un Nadal més fràgil però més esperançat

Aquest Nadal que arriba serà un Nadal més fràgil però hem d'intentar que sigui més ple d'esperança i més revelador de la Bona Nova de Jesús. Estem desconcertats i adolorits per les pèrdues de persones estimades, per l'angoixa que plana en molts cors, pel patiment de tanta gent gran i sola, i dels qui els cuiden, per les famílies desesperades pel futur del treball, pels cors angoixats pel desconcert... Esperem que la vacuna ho comenci a desactivar. Però necessitem l'esperança veritable. Per això escoltarem la nit de Nadal el profeta Isaïes que ens vol transformats i ens promet que Jesús arriba amb la seva Pau: «*El poble que avançava a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós. Els heu omplert de goig, d'una alegria immensa... Heu trossejat el jou que li pesava... Ens ha nascut un noi, ens ha estat donat un fill que porta a l'espatlla la insígnia de príncep. Déu li ha posat aquest nom: "Conseller-prodigios, Déu-heroi, Pare-per-sempre, Príncep-de-pau"*» (Is 9,1-5).

Aquest Nadal concret, sense seguretats ni gaires programes de futur, una mica més sols i sense reunions ni abraçades, ha de ser un Nadal austere i solidari, és clar!, però sobretot més humil, més proper al Pessebre de Betlem, essent més acollidors de Jesús, amb un cor ben disposat. Enguany el Nadal ens posa a prova. Hem de ser **creients de Natzaret, del Magnificat i del Pessebre**. Perquè a Natzaret Déu s'ha revelat com Aquell que, per Maria i Josep, compta amb la humanitat dèbil. Escull una noia feble i verge, jove i sense poder, i l'omple de la seva gràcia. I també Josep, els pastors, els mags... els homes i dones de bona voluntat. I també som els creients del **Magnificat**, que lloem el Senyor des de la petitesa nostra, agraiem les seves meravelles i els dons rebuts, perquè la misericòrdia triomfa i s'estén a totes les generacions. I som els creients

de **Betlem**, nascuts per pura gràcia del **pessebre** de Jesús, el lloc lluminós de la pobresa real i la més humil.

Nadal revela l'**Encarnació del Senyor**, i ens llença a viure estimant des de la nostra encarnació de cada dia: vida austera i potser anònima, sense festes ni trobades, sense plans de futur; amb pregària, paraula i eucaristia, escolta, reconciliació, caritat, diàleg amb els pròxims, sacrifici, perdó i fraternitat oferta a tots, fent un altre tipus de comunitat, i essent propers als ancians, els malalts i els sense res... Mostrant les nostres conviccions i un testimoniatge no impositiu: sobre el valor de tota vida, la dignitat de cada persona, l'acollida dels emigrants, la unió amb els germans cristians i les altres religions, l'aguant en les crítiques i persecucions. El testimoniatge de la caritat, potser silenciosa i despullada, sense imposicions. Com ho feren Jesús, Maria i Josep. Aquest Nadal és una oportunitat preciosa per captar i viure l'essencial de l'Encarnació, i viure-ho amb pau i alegria, sense planys.

Demanem **la paciència i l'esperança**, virtuts actives, emprenedores, portadores d'una felicitat «nova». Estem aprenent a viure segons els plans de Déu i no els nostres plans; sabent patir quan toca, i sabent esperar contra tota esperança. Sense que això signifiqui deixar de **somiar** un món més just, més fratern i més pacífic. Per la pandèmia podem reconèixer millor Déu en el silenci i el despullament de nosaltres mateixos, dels nostres egoïsmes i capricis. Arriba un Déu sempre més gran i misteriós, que ve a trobar els petits i els humils, els qui es fan com infants. Un Déu Amor que ens convida a l'ideal més gran d'estimar com Ell estima, i que és la nostra alegria, més gran que les alegries efímeres que trobem en el món. Que vosaltres i les vostres famílies, tota la Diòcesi visquem un Sant Nadal!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

EL MESSIES ESPERAT PER...

IV. Josep i Maria, pares de Jesús

Basilica de la Nativitat, Betlem

Els evangelis, els Sants Pares i la Litúrgia de l'Església ens parlen amplament de Josep i Maria, un matrimoni que vivia a Natzaret.

Josep era un jove artesà, el fuster de Natzaret. Maria, filla de Joaquim i Anna, segons la Litúrgia de les Hores, fou consagrada a Déu pels seus pares i, com altres nenes de Jerusalem, va passar la seva infantesa en el temple. Allí escoltà les Sagrades Escriitures i aprengué a pregar Déu.

Per l'Evangelí, sabem que, ja noia, s'esposà amb Josep i, vivint a Natzaret, rebé la visita de l'àngel per anunciar-li que Déu comptava amb ella per dur a terme la salvació del món. Ella acceptà el pla de Déu «*que es faci en mi segons la teva paraula*».

Assabentada que la seva cosina Elisabet, d'edat avançada, esperava un fill, anà decididament a ajudar-la en l'etapa final del seu embaràs, fins al naixement de Joan.

També el seu espòs Josep va rebre la visita de l'àngel per anunciar-li tot el que Déu volia fer per mitjà de Maria. I acceptà la seva responsabilitat.

Il·lusionats, Josep i Maria, es preparaven junts i pregaven Déu pel naixement del seu fill.

Per complir un edicte del Cèsar August hagueren d'anar a Betlelem. Allí nasqué el seu fill Jesús i els àngels cantaven: «*Glòria Déu a dalt del cel i la terra pau...*»

Mn. Ramon Sàrries

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Millorar tecnològicament la condició humana? (II)

Els progressos en psicofàrmacs i medicaments per millorar el to muscular o esborrar selectivament alguns records, juntament amb l'anàlisi genètica prenatal o preimplantatòria i un altre tipus de teràpies que podrien emprar-se per millorar la qualitat de vida o per curar malalties representen, per als transhumanistes, un conjunt d'arguments que nodreixen la seva utopia.

No es tracta, doncs, d'emprar la tecnologia únicament per pal·liar dèficits, mancances o disfuncions de la naturalesa humana. L'objectiu és imple-

mentar-la en el cos, en l'estructura més íntima del sistema nerviós, per millorar les seves destreses, les seves habilitats i les seves capacitats, en definitiva, les potències inherents a la condició humana i, a més a més, crear-ne de noves que, fins aquest moment, són alienes a l'espècie humana.

En aquesta utopia es parteix de la confiança que els éssers humans tindrem l'oportunitat d'escollir el millor mode de conservació de la pròpia intel·ligència, mitjançant un dispositiu bioorgànic o en un patró d'ones conscients o en robots perdu-

rables o en una gran plataforma informàtica global que pugui preservar aquests pensaments en una gran xarxa de coneixement.

Els teòrics del transhumanisme vinculen aquest moviment cultural, social i tecnològic en línia de continuació del projecte il·lustrat, com a continuació de la modernitat progressista i de l'humanisme laic. Representa, al seu criteri, una anella més en la cadena.

Dr. Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRA Y VIDA

Una Navidad más frágil pero más esperanzada

La Navidad que llega será una Navidad más frágil pero debemos intentar que sea más llena de esperanza y más reveladora de la Buena Nueva de Jesús. Estamos desconcertados y doloridos por la pérdida de seres queridos, por la angustia que planea en muchos corazones, por el sufrimiento de tantos ancianos solos, y de quienes los cuidan, por las familias desesperadas por el futuro de su trabajo, por los corazones angustiados por el desconcierto... Esperemos que la vacuna lo empiece a desactivar. Pero necesitamos la esperanza verdadera. Por eso escucharemos la noche de Navidad al profeta Isaías que nos quiere transformados y nos promete que Jesús llega con su Paz: «*El pueblo que caminaba en tinieblas vio una luz grande; habitaba en tierra y sombras de muerte, y una luz les brilló. Acreciste la alegría, aumentaste el gozo... el yugo de su carga, lo quebrantaste... Porque un niño nos ha nacido, un hijo se nos ha dado: lleva a hombros el principado, y es su nombre: "Maravilla de Consejero, Dios fuerte, Padre de eternidad, Príncipe de la paz"*» (Is 9,1-5).

Esta Navidad concreta, sin seguridades ni muchos programas de futuro, un poco más solos y sin reuniones ni abrazos, debe ser una Navidad austera y solidaria, ¡claro está!, pero sobre todo más humilde, más cercana al Pesebre de Belén, siendo más acogedores de Jesús, con un corazón bien dispuesto. Este año la Navidad nos pone a prueba. Debemos ser **creyentes de Nazaret, del Magnificat y del Pesebre**. Porque en Nazaret Dios se ha revelado como Aquel que, por María y José, cuenta con la humanidad débil. Elige una mujer débil y virgen, joven y sin poder, y la llena de su gracia. Y también José, los pastores, los magos... los hombres y mujeres de buena voluntad. Y también somos los creyentes del **Magnificat**, que alabamos al Señor desde nuestra pequeñez, y agradecemos sus maravillas y los dones recibidos, porque la misericordia triunfa y se extiende a todas las generaciones. Y somos los creyentes de **Belén**, nacidos por pura gracia del pesebre de Jesús, el lugar luminoso de la pobreza real y la más humilde.

Navidad revela la **Encarnación del Señor**, y nos lanza a vivir amando desde nuestra encarnación de cada día: vida austera y quizás anónima, sin fiestas ni encuentros, sin planes de futuro; con oración, palabra y eucaristía, escucha, reconciliación, caridad, diàlogo con los próximos, sacrificio, perdón y fraternidad ofrecida a todos, creando otro tipo de comunidad, y siendo cercanos a los ancianos, los enfermos y los que no poseen nada... Mostrando nuestras convicciones y un testimonio no impositivo: sobre el valor de toda vida, la dignidad de cada persona, la acogida de los emigrantes, la unión con los hermanos cristianos y las otras religiones, el aguante en las críticas y persecuciones. El testimonio de la caridad, tal vez silenciosa y desnuda, sin imposiciones. Como lo hicieron Jesús, María y José. Esta Navidad es una oportunidad preciosa para captar y vivir lo esencial de la Encarnación, y vivirlo con paz y alegría, sin lamentaciones.

Pidamos **la paciencia y la esperanza**, virtudes activas, emprendedoras, portadoras de una felicidad «nueva». Estamos aprendiendo a vivir según los planes de Dios y no nuestros planes; sabiendo sufrir cuando toca, y sabiendo esperar contra toda esperanza. Sin que ello signifique dejar de **soñar** un mundo más justo, más fraterno y más pacífico. Por la pandemia podemos reconocer mejor a Dios en el silencio y el despego de nosotros mismos, de nuestros egoísmos y caprichos. Llega un Dios siempre mayor y misterioso, que viene a encontrar a los pequeños y los humildes, los que se hacen como niños. Un Dios Amor que nos invita al ideal más grande de amar como Él ama, y que es nuestra alegría, mayor que las alegrías efímeras que encontramos en el mundo. ¡Que vosotros y vuestras familias, toda la Diócesis vivamos una Santa Navidad!

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Sant Miquel de Prats, a Canillo, mostra el retaule complet

L'església de Sant Miquel de Prats, a Canillo, acull ja una còpia fidedigna d'un fragment del retaule central del temple: una taula, la tercera, de *L'aparició del Mont Gàrgan*, que s'ha incorporat al retaule de l'església. Aquesta còpia es troba en un lateral, juntament amb les altres dues taules. Aquesta còpia s'ha fet amb el suport de l'àrea de Béns Mòbles del Departament de Patrimoni Cultural del Govern d'Andorra.

En l'obra s'hi representa el miracle de l'arcàngel Sant Miquel al mont Gàrgan. Segons la llegenda, a Gàrgan, un ric ramader italià, se li va extraviar un dels seus bous i, quan finalment el va trobar, empipat pel comportament de l'animal, li va disparar una fletxa enverinada. Miraculosament, la fletxa va ser desviada pel vent i es va clavar a l'ull del mateix ramader.

FONT: ATY

En aquesta muntanya de Si-ponto se li erigí a Sant Miquel un santuari. Pintat i daurat per Miquel Ramells i Guiu Borgonyó respectivament, entre el 1535 i el 1540, el retaule major de Sant Miquel de Prats és, juntament amb el retaule de Sant Joan de Caselles (dels mateixos autors), una obra mestra de la retaulística andorrana de l'època moderna.

D'estil renaixentista, la iconografia està dedicada a la vida de Sant Miquel Arcàngel, i s'hi poden veure escenes com ara l'episodi al mont Gàrgan, el combat de Sant Miquel contra el dimoni i el moment de pesament de les ànimes amb Sant Pere al fons obrint la porta als escollits. Pel que fa a la predel·la, es relacionen les escenes de la Passió i Crucifixió de Jesucrist.

Es repara la teulada de Santa Cecília del Tarròs. L'església de Santa Cecília del Tarròs, a Tornabous, ha iniciat les obres de reparació del teulat, molt deteriorat.

Es vol evitar humitats i filtracions d'aigua. Les obres, que s'han fet amb la implicació dels veïns, que ja han portat a terme altres accions de conservació més petites, s'han pogut realitzar amb el suport de la Diputació de Lleida i el Bisbat d'Urgell.

re en desús. Per evitar el seu deteriorament, les dues piles de pedra han estat traslladades al nucli habitat més proper. Mentrestant es farà una actuació d'urgència a Sant Serni d'Àrreu a la coberta i a les parets.

Les piles baptismals de Sant Serni d'Àrreu són traslladades a Borén. L'església de Sant Martí de Borén ha acollit les piles baptismals i dels sants olis, romàniques, de Sant Serni d'Àrreu. Aquest nucli va quedar deshabitat des dels anys 80, i la seva església va cau-

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

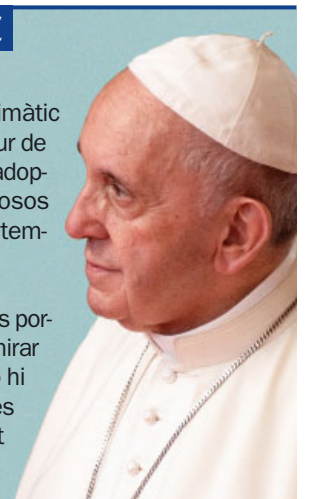
la nostra vida!» (13 de setembre).

«La revelació de l'amor de Déu per nosaltres sembla una bogeria. Cada vegada que mirem el Crucifix trobem aquest amor. El Crucifix és el gran llibre de l'amor de Déu» (21 de setembre).

«Quant de patiment, quantes divisions, quantes guerres podrien evitar-se si el perdó i la misericòrdia fossin l'estil de

«Restaurar l'equilibri climàtic és summament important per al futur de la Terra. Per això, insto cada país a adoptar objectius nacionals més ambiciosos per reduir les emissions» (21 de setembre).

«La contemplació, que ens porta a una actitud de tenir cura, no és mirar la natura des de l'exterior, com si no hi fossim immersos. Al contrari, es fa des de dins, reconeixent-nos com a part de la Creació» (21 de setembre).

RECÉS DE NADAL PRESIDIT PER MONS. VIVES DES DE LA CATEDRAL

«Alca't radiant, Jerusalem, que arriba la teva llum»

L'Arquebisbe Joan-Enric va presidir el tradicional recés d'Advent per als laics de la Diòcesi d'Urgell des de la S.E. Catedral de La Seu d'Urgell el passat 28 de novembre. Al recés hi assistiren els fidels de la Parròquia de Sant Ot, acompanyats pel Rector, Mn. Ignasi Navarri, i fou retransmès en directe per YouTube perquè els fidels de la diòcesi el poguessin seguir, degut a les actuals restriccions sanitàries de mobilitat fruit de la pandèmia. El podeu trobar al nostre canal del Bisbat d'Urgell.

Davant del Santíssim Sagrament solemnement exposat, Mons. Vives dirigí una meditació contemplativa fonamentada en tres punts:

1. El text d'**Isaïes 60,1-3**: «Alca't radiant, Jerusalem, que arriba la teva llum: sobre teu clareja com l'alba la glòria del Senyor. Mentre les tenebres embolcallen la terra i negres nuvolades cobreixen les nacions, sobre teu resplendeix el Senyor, apareix la seva glòria. Els pobles s'acostaran a la teva llum, els reis vindran a la claror de la teva alba».

El profeta Isaïes invita el poble a alçar-se, a aixecar-se malgrat les tenebres embolcallin la terra, perquè arriba la Llum. I sabem que la Llum és Crist! És un crit d'esperança del profeta que porta una bona nova, una notícia sorprenent malgrat que sembla que no pugui haver-hi esperança: els qui ploren i estan de dol s'alçaran. El poble de Déu, en un gran nou èxode, no s'encamina a una terra desconeguda sinó a una Jerusalem radiant que ja els espera.

Jesús es fa seu el missatge del profeta Isaïes sobretot quan el cita en el capítol següent, a la sinagoga, després d'haver-lo llegit: «L'Esperit del Senyor Déu reposa sobre meu, perquè el Senyor m'ha ungit. M'ha enviat a portar la bona nova als pobres, a curar els cors desfets, a proclamar als captius la llibertat i als presos el retorn de la llum» (Is 61,1). És el programa del seu servei a la humanitat que Jesús fa seu (Lc 4, 16-30).

En aquest Advent marcat per la pandèmia hi ha molts motius de preocupació com a humanitat: la pobresa avança, la malaltia no coneix aturador, les vacunes no arriben encara, hi ha una greu crisi sanitària, econòmica i social, fruit de la pandèmia i això genera tristesa, angouxa, tristor. La pandèmia és una gran tragèdia però també és una gran oportunitat que Déu ens dona per despullar-nos de coses banals i supèrflues i tornar a l'essencial: escoltar la Paraula de Déu, participar dels sacraments, ajudar els pobres, els malalts i el nostre proïsme. I com a cristians, ser testimonis d'esperança. I citant l'encíclica del Papa Francesc *Fratelli tutti* sobre la fraternitat i l'amistat social va recordar el seu núm. 32: «És veritat que una tragèdia global com la pandèmia de la Covid-19 va despertar durant un temps la consciència de ser una comunitat mundial que navega en una mateixa barca, on el mal d'un perjudica a tots. Recordem que ningú se salva sol, que únicament és possible sal-

var-nos junts. Per això «la tempestat desemmascara la nostra vulnerabilitat i deixa al descobert les falses i supèrflues seguretats en les que havíem construït les nostres agendes, els nostres projectes, rutines i prioritats [...]. Amb la tempestat, cau el maquillatge d'aquests estereotips amb el que disfressàvem els nostres egos sempre pretensiosos de voler aparentar, i va deixar al descobert, una vegada més, aquesta beneïda pertinença comú de la que no podem ni volem evadir-nos; la pertinença de germans».

2. La Llum que és Jesucrist ens arriba per Maria, la Immaculada i la Mare de Déu. Ens cal conèixer-la, admirar-la, estimar-la i prendre-la per guia. Per això va proposar meditar contemplativament els textos de l'Anunciació (Lc 1,26-38), la Visitació (Lc 1,39-45) i el Magnificat (Lc 1,46-56) com a centrals per fer-ne «lectio divina» amb els 3 passos que la formen: la *lectio* (conèixer la Paraula de Déu, llegir-la amb assiduitat), la *meditatio* (meditar la Paraula aprenent a viure com Jesús) i l'*oratio* (suplicar mitjançant la pregària, la força i la llum). I, encara, hi afegim la *contemplatio* (treballar perquè arribi el Regne de Déu, mitjançant les conversions personals de vida indicades en la Paraula).

En el text de l'Anunciació contemplem com Maria és la noia Verge, la plena de gràcia, la plena de la gràcia del Senyor. Déu li anuncia que li ha concedit el seu favor i que tindrà un fill: Jesús, el Fill de l'Altíssim, el Totpoderós, que regnarà per sempre. Això serà possible gràcies a l'acció de l'Esperit Sant que l'omplirà tota Ella perquè «per a Déu res no és impossible».

En el text de la Visitació, Déu li diu a Maria a través d'Elisabet, que és la «beneïda entre totes les dones i que és beneït el fruit de les seves entranyes». A més, li atribueix una nova benaurança: «Feliç tu que has cregut».

Finalment, en el Magnificat, contemplem l'alegria de la Verge que lloa amb el cant del Magnificat l'acció salvadora de Déu. És la pregària del creient ple d'esperança.

En aquesta pandèmia contemplar la Mare de Déu ens ajuda a anar a l'essencial, a viure en l'essencial: l'amor i la confiança en Déu. Hem de resistir, romandre en l'amor de Déu, vivint la virtut de la paciència,

vivint l'actual patiment amb confiança. Ens cal viure abandonats en Déu, amb humilitat i senzillesa, potser sense entendre-ho tot i intentant posar pau, alegria i tendresa allà on no arriben les nostres forces i la nostra eficàcia. Per això l'Advent és el temps fonamental de l'esperança.

El Magnificat ens ajuda a contemplar com hem de lloar i donar glòria a Déu, magnificar-lo perquè Déu mira la nostra petitesa: «el Senyor és compassiu i benigne lent per al càstig i gran en l'amor». Déu és Amor i vol que tots els homes se salvin. No hem de veure la pandèmia com un càstig de Déu; això seria blasfem, perquè Déu vol el bé dels elegits i el seu triomf en les proves.

El Magnificat es complau a exaltar els humils i els pobres a qui Déu omple de béns. Déu no ens deixa mai sols perquè «ha protegit Israel, el seu servent, com ho havia promès als nostres pares; s'ha recordat del seu amor a Abraham i a la seva descendència per sempre».

3. Algunes actituds concretes per a viure l'Advent 2020 que ens prepara al Nadal marcat per la pandèmia. Mons. Vives va citar el text de Pau VI pronunciat a Betlem l'any 1964 en la solemnitat de l'Epifania: «la missió del cristianisme és una missió d'amistat entre els pobles de la terra, una missió de comprensió, d'ànim, de predicació, d'elevació, de benaurança [...]. Anunciem un missatge alliberador perquè és plenament humà. És el missatge de l'Home a l'home. El Crist que nosaltres portem a la humanitat és el «Fill de l'home», prototipus de la nova humanitat, és el germà, el company, l'amic per excel·lència. És l'enviat de Déu, no per condemnar el món sinó per salvar-lo».

Per això ens cal posar la nostra mirada en Jesús per tenir esperança i fer realitat el que l'oració col·lecta del diumenge I d'Advent demana: «acollir amb bones obres la vinguda de Crist... perquè puguem posseir en herència el Regne de Déu». La pandèmia ens obliga a pensar en tots els éssers humans, especialment en els malalts, els pobres, els ancians, els marginats... No hem de descartar ningú sinó fer-nos germans solidaris d'ells.

Finalment, va animar a acudir amb esperança a la pregària, al silenci, a la lectura de la Paraula de Déu, a l'Eucaristia i a la confessió. Desprendre'ns i guardar, romandre. Saber desprendre'ns de coses supèrflues amb les quals altres anys vivíem l'Advent i el Nadal i saber guardar el més essencial: l'acolliment, la solidaritat, la compartició amb els qui més ho necessiten: els malalts, els ancians, els dèbils, els pobres.

Acabada la meditació tingué lloc la benedicció amb el Santíssim Sagrament i els fidels pogueren fer una hora llarga de pregària a la Catedral seguida del res del Sant Rosari i la celebració de l'Eucaristia dominical d'inici de l'Advent.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

21. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Ct 2,8-14 (o bé: So 3,14-18a) / SI 32 / Lc 1,39-45]. Sant Pere Canisi (1521-1597), prev. jesuïta i dr. de l'Església, nat a Nímea; sant Severí, bisbe i mr.; sant Glicerí, prev. i mr.; sant Temístocles, mr.

22. ■ Dimarts [1Sa 1,24-28 / SI: 1Sa 2,1-8 / Lc 1,46-56]. Sant Zenó o Zenon, màrtir; santa Helena, verge clarissa; santa Francesca-Xaviera Cabrini,

verge, fundadora, patrona dels emigrants.

23. ■ Dimecres [MI 3,1-4;4,5-6 / SI 24 / Lc 1,57-66]. Sant Joan de Kerty (1390-1473), prev. a Cracòvia; sant Sèrvul el Paralític; sant Victòria, vg. i mr.

24. ■ Dijous [2Sa 7,1-5.8b-12.14a. 16 / SI 88 / Lc 1,67-79]. Sant Delfí, bisbe; santa Adela, abadessa; santa Irmina, vg., princesa.

25. □ Divendres [Nit: Is 9,1-6 / SI 95 / Tt 2,11-14 / Lc 2,1-14. Alba: Is 62,11-12 / SI 96 / Tt 3,4-7 / Lc 2,15-20. Dia: Is 52,7-10 / SI 97 / He 1,1-6 / Jo 1,1-18 (o bé, més breu: 1,1-5.9-14). Nadal de Nostre Senyor Jesucrist, a Betlem de Judea. També: Mare de Déu de Betlem o del Pessebre; santa Anastàsia, mr. (s. IV); santa Eugènia, vg. i mr.

26. ■ Dissabte [Fets 6,8-10 / SI 30 / Mt 10,17-22]. Sant Esteve, diaca i pro-

tomàrtir (35) a Jerusalem; sant Dionís, papa (259-268) i mr.; sant Zòsim, papa (grec, 417-418).

27. □ Diumenge vinent, Sagrada Família: Jesús, Maria i Josep (lit. hores: 1a setm.) [Gn 15,1-6;21,1-3 / SI 104 / He 11,8.11-12.17-19 / Lc 2,22-40 (o bé, més breu: 2,22.39-40)]. Sant Joan, apòstol i evangelista, fill de Zebedeu, vident de Patmos, venerat a Efes (†100); sant Teodor, monjo; santa Nicaret, vg.

Diumenge IV d'Advent (B)

COMENTARI

«Soc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules»

Probablement una de les escenes més conegudes i més sorprenents de tot el Nou Testament és la que llegim a l'Evangeli d'avui. Estem ja a tocar de Nadal, del naixement del fill de Maria. Qui és aquest fill? L'àngel li diu clarament: *Tindràs un fill i li posaràs el nom de Jesús. Serà gran i l'anomenaran Fill-de-l'Altíssim. El Senyor Déu li donarà el tron de David, el seu pare, serà rei del poble d'Israel per sempre, i el seu regnat no tindrà fi.* D'aquesta manera es realitza en el fill de Maria el que Déu va prometre al rei David: *Et donaré per successor un descendent, sortit de les teves entranyes i consolidaré el seu regne. Jo li seré pare, i ell serà per a mi un fill.* En un primer moment es pensa en Salomó, fill de David i successor en el tron. Però aviat es constata que la promesa es farà realitat i realitat plena en un altre fill, en el *Fill-de-l'Altíssim* que anuncia l'àngel a Maria. Ara entenem les seves paraules: *Li donarà el tron de David, serà rei del poble d'Israel i el seu regnat no tindrà fi.* Això només es realitza en Jesús. L'àngel l'anomena després *Fill de Déu*. El fill de Maria, descendent de David (Maria està promesa amb un descendent de David) és Fill de Déu. Maria queda astorada: *Com pot ser tot això?* Tot serà obra de l'Esperit sant: *L'Esperit Sant vindrà sobre teu.* Tot és obra de Déu: als humans ens seria impossible. Per això el seu fill es pot anomenar *Jesús = Salvador* (etimològicament «Déu ajuda»). Ara arriba la salvació plena a la humanitat en Jesús. Però Déu necessita la col·laboració de Maria. Ella, sabent que *a Déu res no li és impossible* accepta ser la mare de Déu: *Soc l'esclava del Senyor, que es compleixin en mi les teves paraules.* I es produeix el gran miracle: Déu es fa home en el si Maria. Pau celebra *aquell que té el poder de confirmar-nos en la Bona Nova que és la proclamació del pla de Déu amagat en el silenci dels segles.* Nadal és contemplar aquesta meravella de l'amor de Déu i dir sempre com Maria: *Soc l'esclava del Senyor.* Que es faci en mi la teva voluntat.

► Lectura del segon llibre de Samuel (2Sa 7,1-5.8b-11.16)

Quan el rei David s'hagué traslladat al seu palau, després que el Senyor l'hagué deixat en pau de tots els enemics que tenia al voltant, digué al profeta Natán: «Mira, jo visc en un palau de cedre, mentre l'arca de Déu està en un envelopat.» Natán digué al rei: «Ves, fes tot el que es proposi el teu cor; tens amb tu el Senyor.» Però aquella nit Natán rebé aquesta paraula del Senyor: «Ves, digues a David, el meu servent: Això diu el Senyor: Tu m'has de fer un casal per a residir-hi? Jo t'he pres del clos del ramat, de guardar les ovelles i les cabres, per fer-te cap del meu poble Israel. He estat amb tu en totes les campanyes que has emprès, he derrotat els teus enemics i t'he donat una anomenada com la dels més famosos de la terra. He destinat un lloc per al meu poble Israel, l'hi he plantat perquè hi visqui sense por, i no l'oprimiran més els perversos com ho havien fet abans, durant el temps en què vaig enviar jutges per governar Israel, el meu poble. A tu, et deixaré en pau de tots els teus enemics. I ara el Senyor t'anuncia que et farà un casal. Quan t'arribarà l'hora de reposar amb els teus pares et donaré per successor un descendent, sortit de les teves entranyes, i consolidaré el seu regne. Jo li seré pare, i ell serà per a mi un fill. El teu casal, la teva dinastia, es perpetuarà davant meu, el teu tron es mantindrà per sempre.»

► Salm responsorial (88)

R. *Senyor, cantaré tota la vida els vostres favors.*

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 16,25-27)

Germans: Glòria a aquell qui té el poder de confirmar-vos en la bona nova que us anuncio, en allò que proclamo de Jesucrist, que és la revelació del pla de Déu, amagat en el silenci dels segles, però que ara ha sortit a la llum, per la decisió del Déu etern, d'acord amb els escrits profètics, i ha estat posat a l'abast de tots els pobles perquè siguin obedients a la fe. Déu és l'únic ple de saviesa. Glòria a ell eternament per Jesucrist. Amén.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç (Lc 1,26-38)

En aquell temps, Déu envià l'àngel Gabriel a un poble de la Galilea anomenat Nazaret, per dur un missatge a una noia, promesa amb un descendent de David, que es deia Josep, i el nom de la noia era Maria. L'àngel entrà a casa d'ella i li digué: «Déu te guard, plena de gràcia, el Senyor és amb tu.» Ella es torbà en sentir aquestes paraules, i pensava per què la saludava així. Però l'àngel li digué: «No tinguis por, Maria; Déu t'ha concedit el seu favor. Tindràs un fill i li posaràs el nom de Jesús. Serà gran i l'anomenaran Fill-de-l'Altíssim. El Senyor Déu li donarà el tron de David, el seu pare, serà rei del poble d'Israel per sempre, i el seu regnat no tindrà fi.» Maria preguntà a l'àngel: «Com pot ser, això, si jo no tinc marit?» L'àngel li respongué: «L'Esperit Sant vindrà sobre teu, i el poder de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra; per això el fruit sant que naxerà l'anomenaran Fill de Déu. També la teva parenta, Elisabet, ha concebut un fill a la seva edat; ella que era tinguda per estèril ja es troba al sisè mes, perquè a Déu res no li és impossible.» Maria va respondre: «Soc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules.» I l'àngel es va retirar.

► Lectura del segundo libro de Samuel (2Sam 7,1-5.8b-11.16)

Cuando el rey David se asentó en su casa y el Señor le hubo dado reposo de todos sus enemigos de alrededor, dijo al profeta Natán: «Mira, yo habito en una casa de cedro, mientras el Arca de Dios habita en una tienda». Natán dijo al rey: «Ve y haz lo que desea tu corazón, pues el Señor está contigo».

Aquella noche vino esta palabra del Señor a Natán: «Ve y habla a mi siervo David: «Así dice el Señor: ¿Tú me vas a construir una casa para morada mía? Yo te tomé del pastizal, de andar tras el rebaño, para que fueras jefe de mi pueblo Israel. He estado a tu lado por donde quieras que has ido, he suprimido a todos tus enemigos ante ti y te he hecho tan famoso como los grandes de la tierra. Dispondré un lugar para mi pueblo Israel y lo plantaré para que resida en él sin que lo inquieten, ni le hagan más daño los malvados, como antaño, cuando nombraba jueces sobre mi pueblo Israel. A ti te he dado reposo de todos tus enemigos. Pues bien, el Señor te anuncia que te va a edificar una casa. En efecto, cuando se cumplan tus días y reposes con tus padres, yo suscitaré descendencia tuya después de ti. Al que salga de tus entrañas le afirmaré su reino. Yo seré para él un padre y él será para mí un hijo. Tu casa y tu reino se mantendrán siempre firmes ante mí, tu trono durará para siempre»».

► Salmo responsorial (88)

R. *Cantaré eternamente tus misericordias, Señor.*

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 16,25-27)

Hermanos: Al que puede consolidaros según mi Evangelio y el mensaje de Jesucristo que proclamo, conforme a la revelación del misterio mantenido en secreto durante siglos eternos y manifestado ahora mediante las Escrituras proféticas, dado a conocer según disposición del Dios eterno para que, a Dios, único Sabio, por Jesucristo, la gloria por los siglos de los siglos. Amén.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 1,26-38)

En aquel tiempo, el ángel Gabriel fue enviado por Dios a una ciudad de Galilea llamada Nazaret, a una virgen desposada con un hombre llamado José, de la casa de David; el nombre de la virgen era María. El ángel, entrando en su presencia, dijo: «Alégrate, llena de gracia, el Señor está contigo». Ella se turbó grandemente ante estas palabras y se preguntaba qué saludo era aquel. El ángel le dijo: «No temas, María, porque has encontrado gracia ante Dios. Concebirás en tu vientre y darás a luz un hijo, y le pondrás por nombre Jesús. Será grande, se llamará Hijo del Altísimo, el Señor Dios le dará el trono de David, su padre; reinará sobre la casa de Jacob para siempre, y su reino no tendrá fin». Y María dijo al ángel: «¿Cómo será eso, pues no conozco varón?». El ángel le contestó: «El Espíritu Santo vendrá sobre ti, y la fuerza del Altísimo te cubrirá con su sombra; por eso el Santo que va a nacer será llamado Hijo de Dios. También tu pariente Isabel ha concebido un hijo en su vejez, y ya está de seis meses la que llamaban estéril, porque para Dios nada hay imposible». María contestó: «He aquí la esclava del Señor; hágase en mí según tu palabra». Y el ángel se retiró.